

(pátá reportáž z Prázdnin v Telči)

Tak nějak dny v Telči utíkají, ostatně jako všechno, co je krásné. V pátek 5.8. proběhla náměstím Magda Brožková, která dorazila z výletu na vodě. Večer předtím jsem potkal jednu z ozdob festivalu, známou "Božskou Lili" na krku se spícím(??) hadem. Z dalšího "živého inventáře" konečně včera na zimák dorazil výrazový tanečník v tradičním stetsonu a dlouhém koženém kabátě.

Na Kocouří scéně vystoupila kapela **DRC** z Českých Budějovic. Podle původního programu měla sice hrát už ve čtvrtek, ale v Telči občas dochází ke změnám.

DRC vede kapelník, kytarista a zpěvák Honza Švejkar a členy kapely jsou ještě jeho žena Hanka (nelze přehlédnout) - zpěv, Zbyšek Raška (bicí) Jirka Přech (kytara) a Olda Sýkora (basová kytara). z pele vévodí velmi dobrý hlas Hanky Švejkarové a velmi se prosazující kytara Jirky Přecha. Před dvěma lety jsem slyšel v Českých Budějovicích Drc poprvé. Mám k němu stejnou připomínku jako tehdy - repertoár, převážně z dílny Honzy Švejkara působí po delším poslechu trochu monotónně. Je to sice kus odvedené poctivé práce na pódiu, ale k překročení imaginárního diváckého "Rubikonu" by bylo zapotřebí ještě víc. Dobře znějících kapel z vlastním repertoárem je relativně hodně, ale málo z nich začne vcházet do síně folkové slávy. Ale potlesk diváků a přidavek svědčily o tom, že se Drc docela líbil. Rád se s ním zase někdy potkám.

Večerní koncert opustil zámek a přesunul se na "zimák", podle sdělení Medvěda proto, že si to hlavní hvězda večera, tj. Vlasta Redl, přála.

MMS

foto: Tomáš Pohl ©

Loňského roku se "zimák" opravoval a Vlasta Redl hrál na zámku. Bylo to nádherné a kastelánovi Bohoušovi Norkovi arkády nespady. Stejný hluk a možná větší dělá například Fleret. Prostředí "zimáku" se mi moc nelíbí, je to betonová a oprýskaná kultura. Jenže přání hvězd se musí plnit a navíc na ploše se dá skákat a tancovat. Před tradičním Vlastovým příjezdem na poslední chvíli předskakovaly dvě kapely.

Velmi se mi líbilo trio **MMS**, což jsou počáteční písmena jednotlivých členů seskupení. MMS tvoří Karel Macálka (netřeba blíže představovat), Kateřina Menšíková (bývalá zpěvačka Bokomary) a Stanislav Sýkora (kapela Cech). Na trojice dva plus jedna (dva muži plus žena) mám od doby tria Peter, Paul and Mary velkou slabost. Zejména Karel Macálka je krom své přitažlivosti pro ženskou část publika vynikající pěveckou, skladatelskou a hráčskou osobností. Nejvíce mě dostala vzpomínková *Blázni umírají nadvakrát* a při nesporných kvalitách Katky Menšíkové jsem si připomněl, jak jsem už dlouho neviděl a hlavně neslyšel fenomenální zpěvačku AG Fleku Blanku Tábořskou. MMS je velmi dobrý nápad a projekt a velmi rád je někdy uslyším na samostatném koncertu.

Jako druhá v pořadí vystoupila **Bílá vrána** z Otrokovic u Zlína hrající ve složení Martin Wicherek, kytara a zpěv, Tomáš Kaňovský (bicí) a Harry (dál nevím) - baskytara. Styl kapely mě nijak nenadchl, protože místy působil jako "příprava na Redla", byť asi skladby byly vytvořeny podle nejlepšího vědomí a svědomí kapely. Já jsem zkrátka a dobře v některých kytarových předehrách Vlastu Redla slyšel. Je velmi těžké hledat svou a hlavně přitažlivou hudební tvář.

Po příjezdu **Vlasty Redla** nastalo zvučení. Vlasta přijel se svou ženou Janou bez vlivu špatné životosprávy, na což se někteří diváci užívající výraz "zredlujeme se" a konající sami podle něj i čekají. Jenže, jestli někdo v této zemi dotáhl folkovou muziku na nebesa, tak je to Vlasta Redl. Po dosažení vrcholu je ten kdo, jej dobyl v situaci, zda na něm setrvá nebo bude hledat dál i za cenu, že už nikdy další vyšší vrchol dosažen nebude. Vlasta Redl prostřednictvím loňského alba *Dopisy z květin* dal najevo, že hledá nové cesty. Dal více příležitostí členům kapely a styl většiny skladeb je jiný než doposud. Tím pádem došlo zákonitě k rozdělení fanoušků na dva tábory. Ti ortodoxní by chtěli stále slyšet další a další starý dobrý pecky, ti druzí se snaží novým písním naslouchat a snaží se chápat.

Páteční večer byl plně ve znamení skladeb z Dopisů z květin na úkor známé série pecek při nichž lze skákat a řídit na ploše stadiónu. Jenže je to pořád ztraceně dobrá muzika hraná ztraceně dobrou kapelou. A co bude dál? To ví jen Vlasta Redl. Každopádně moc díky za odvahu hledat i za cenu ztráty zasetého pohodlí stabilního a stále stejného repertoáru.

Sobota 6. srpna začala deštěm. Netrval dlouho a po dobrém obědě v restauraci Na Podolí s kamarády Olinou, Haraldem a Janou jsme zase vychutnávali sluníčko

Od dvou odpoledne ve modrém stanu na náměstí zpovídala mladá redaktorka Českého rozhlasu Region 87,9 večerní účinkující. Naproti stanu na Kocouří scéně řádl Teátr Víti Marčíka stejně dobře jako vloni.

Pátá odpolední patřila nejprve Kocouří scéna kapele **Sýkora a spol** z Humpolce. Trochu moc sladkobolné a "citové". Nijak mě to přes upřímnou snahu kapely nechytlo. Je mi líto, ale mám v uších moc a moc kapel a srovnání s takovými Šantré nebo

Energie Jarretů umocněná hostujícím Honzou Provazníkem

foto: Vítek Školník Urban ©

Nestíháme je neúprosnou konfrontací. Folková kapela může jít buď "cestou Jakuba Smolíka" a chytat fanoušky sentimentem a sladkobolem nebo cestou bolavého hledání a oslovit jen někoho. Sýkora spol. ale měli bouřlivý potlesk.

Po nich ale nastoupila dvojice **Disneyband** z Liberce ve složení Martin Kadlec a Věra Soukupová. Disneyband je právě ukázkovým hledačem vlastní tváře. Tvrdá práce a především velký talent Martina Kadlece, který je autorem hudby a podle mého názoru úžasných textů získaly obdivovatele, ale také odpůrce. Ale o tom je právě ona chůze nevyšlapanou cestou. Disneybandi byli skvělí a zářili stejně jako odpolední slunce. Připravují novou CD, ale přesný termín natáčení a vydání nevědí. Moc se těším.

Večerní zámek zahájily **Martina Trchová a Karolína Skalníková**. Jim vypomáhali Marek Štulír na baskytaru a Jan Matěj Rak na kytaru. Před očima maminek Martina a Karolína hrály především písně z nedávno vydané CD

Čerstvě natřeno

. Moc to oběma děvčatům na zámku slušelo a to nejen hudebně.

Jako druhý v pořadí nastoupil liberecký **Jarret**. Nejprve bych chtěl uvést na pravou míru jednu informaci, která není hudební. Dne 30. 7. 2005 se zpěvačka Jarretu Hana Skřivánková vdala za svého milého Martina Slavíka. Martin se projevil jako gentleman a přijal jméno Skřivánek. Tuto informaci jsem získal přímo od Hanky.

Jarret jsem poměrně dlouho neviděl a neslyšel živě. Pro tuto kapelu platí to samé jako pro Disneyband aniž bych je jakkoli, což se občas stává, pokládal za nějaké hudební spojení. Jarret pokládám z jednu z nejlepších kapel v České republice. Není to jen a jen osobou Bohouše Vašáka, který dal svými skladbami, u nichž neváhám použít slova genialita. I bez Bohouše se kapela rozvíjí a žije naplno. Jarret hraje naplno a s lehkostí a radostí bez vizitky "*bacha tady hrajou hvězdy* - *stavte se do pozoru*

". Nad tím vším krásný hraním ční navzdory své fyzicky malé výšce, ale osobností Everest Hanka Skřivánková. Vybuchlá sopka při

Blues pro první řadu

, rozverně dravá při

Venku zuří jaro

, drtivě depresivní při

Spustil se večer

a *já se cítím zas hrozně*

. Nehvězdně milá, netrápící se dietami s absencí piercingu a tetování a ostatních gest rádoby rebelek s prázdnou hlavou mě tahle malá a baculatá holka z Liberce pokaždé dostane na lopatky.

Jarret si ten večer pozval na pomoc i Honzu Provazníka, nevlastního bratra Marka Štulíra. Honzu už jsem zažil a znovu jsem si ověřil, že je vynikající hráč (perkuse, saxofon a foukací harmonika). Nejhezčím překvapením byla přítomnost Bohouše Vašáka. Bohouš opustil místo v druhé řadě a na chvíli i svou ženu a zazpíval (nádherně) dvě písně. Díky za takové překvapení. Posledním hostem byl Martin Ledvina, kytarista Lenky Dusilové (a též předtím i Druhá tráva). Po dvou předavcích Jarret poděkoval a my taky velkým potleskem.

Po delší zvučení nastoupila **Lenka Dusilová** s kapelou hrající ve složení: Martin Ledvina (kytary), Štěpán Smetáček (bicí) a Jan Jakubec (baskytara a perkuse). Lenka Dusilová je vynikající zpěvačka šíří svého talentu překračující hranice této země a má vynikající hráče v kapele. Jenže je to všechno dokonale studené a chladné. Uvědomil jsem si to právě po lidských paprscích, které vyzařoval Jarret. A tak se stalo, že tento koncert byl jediný, který jsem nevyslechl až do konce.